

Včeraj, danes, jutri.

Včeraj ostri sever je na okna rože risal,
danes mehkodlani jug mu je vsak cvet izbrisal.

Kaj bo jutri?

Ali res še, sever trdi, dalje se umikaš?

Ali spet na okna svoje hladne cvetke slikaš?

Striček, vedi, tvojih mrtvih rož več nihče noče,
svežih, pestrobojnih že nam vsem se živo hoče!

Ti molčiš! —

Glej, možiček suhi, glej, predobro te poznamo,
na tvoj nagli beg zatorej bore malo damo!

Saj za meglo tam čepiš

ter na nov napad prežiš!

Le prekmalu spet po najmočnejših strunah sviraš,

tuliš, zvižgaš, piskaš, krog oglov

kot peklenšček muziciraš,

da je strah! —

A na mah

pribuči tvoj južni brat,

zgrabi te za vrat

in povabi te zares

k sebi, s sabo v vrtoglavi ples!

Zaletita se srdito v nebotične gore,

silno stresata ječeče stare hraste, bore,

da jim s stokajočih vej prah kristalni šviga,

v oproščene pa se spet sok pomladi dviga.

Potok gorski pa prestrašen se iz sna budi:

»Kaj bobni tako po moji strugi in hrešči?«

Z zemlje dremajoče trgata, vrteč se, belo haljo,

sučeta jo, parata, mečeta jo v daljo.

Tam raz streho nad tem bojem v solzah se smeje
svečice ledene brzo se topé.

Pod nebo naposled v divjem diru odhrumita,

plašne, čudnolike megle pred seboj podita.

Tu pozdravi vaju zima zbegana, vsa bleda,

oslabela, ker ji vigred že čez ramo gleda.

In ob koncu konca, ko se borba vajina konča,

vesna zmagovalka mirno se nizzdol smehlja!

Marija Zopfova.